

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ Η ΟΠΟΙΑ ΟΜΙΛΕΙΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΕΠΙ 4000 ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΤΗ

Συνεχής και ενιαία ελληνική γλώσσα!

«Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου
στις αμμουδιές του Ομήρου...»
Οδυσσεύς Ελύτης

Πράγματι η ελληνική γλώσσα είναι η μόνη στον κόσμο, που ομιλείται κατά τις συμβατικές τοποθετήσεις, τουλάχιστον επί 4000 χρόνια. [Η πραγματικότητα βεβαίως είναι τελείως διαφορετική, αν λάβουμε ως βάση τα ανθρωπομετρικά χαρακτηριστικά των Σαρακατσάνων.

Αντωνίου Α. Αντωνάκου
Καθηγητού
Φιλολογού - Ιστορικού

Οι Σαρακατσάνοι είναι ένα πανάρχαιο ελληνικό φύλο, το οποίο μαρτυρείται ανθρωπολογικώς εδώ και 50.000 έτη, το οποίο ανέκαθεν ομιλεί αποκλειστικά την Ελληνική γλώσσα, χωρίς καμιά ξένη πρόσμιξη. Το λογικό συμπέρασμα είναι ότι η Ελληνική γλώσσα έχει τουλάχιστον την ηλικία του Σαρακατσάνικου αυτού φύλου.]

Το γεγονός αυτό, της συνεχούς, δηλαδή, και αδιάκοπης ομιλίας της γλώσσας, αποδεικνύεται από το ότι ακόμη και σήμερα, ομιλούμε την ίδια γλώσσα που ομιλούσε και ο παππούς μας Όμηρος. Κι αυτό, γιατί όλες οι ομηρικές λέξεις έχουν διασωθεί στην παραγωγή των λέξεων και κυρίως στα σύνθετα. Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό για να μπορέσουμε να τον κατανοήσουμε.

Σύνθετες λέξεις

Μπορεί δηλαδή σήμερα να λέμε **νερό** [που κι αυτό είναι αρκετά παλιό εκ του νηρόν = ύδωρ (ίδια ρίζα με τα Νηρεύς, Νηρηίδες κ.λπ.)] αλλά τα σύνθετα και οι παράγωγες λέξεις θα είναι με το **ύδωρ**. (υδραυλικός, υδραγωγείο, ύδρευση, υδροφόρος, ενυδρείο, αφυδάτωση, υδρωπικία, υδρόψυκτος, υδρογόνο, υδροστατική, εταιρεία υδάτων κλπ). Μπορεί να λέμε **φωτιά** αλλά τα σύνθετα είναι όλα με το **πυρ**. (πυροσβέστης, πυρασφάλεια πυρκαγιά πυρπολητής κλπ). Μπορεί να λέμε **ψωμί** αλλά τα σύνθετα θα είναι με το **άρτος** (αρτοποιός, αρτοσκευάσματα κλπ).

Ακόμη και λέξεις που σήμερα έχουν χαθεί έχουν διασωθεί στα σύνθετα. Για παράδειγμα ο Όμηρος χρησιμοποιεί το ρήμα **δέρκομαι**

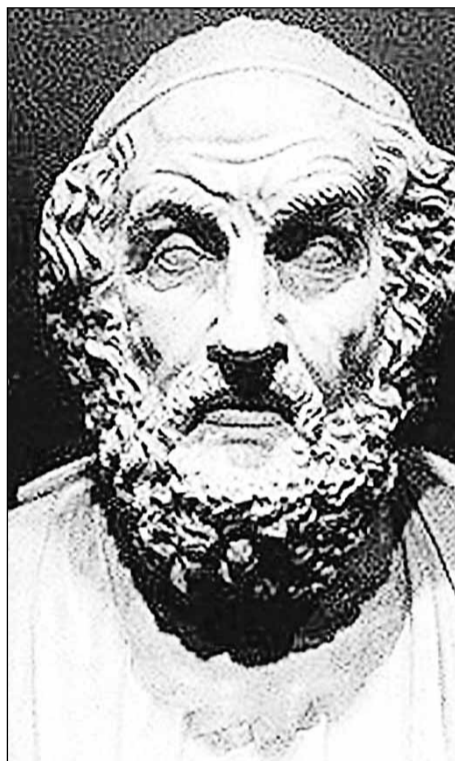
(= βλέπω), που σήμερα δεν υπάρχει. Υπάρχει όμως η λέξη **οξυδερκής**. Χρησιμοποιεί επίσης το ρήμα **κορέω** (=φροντίζω, σκουπίζω, σαρώνω), που αν και δεν χρησιμοποιείται στην ελληνική έχει διασωθεί στις άλλες γλώσσες (αγγλ. care, ιταλ. cura κλπ). Στα ελληνικά όμως έχει διασωθεί η λέξη **νεωκόρος** (αυτός που φροντίζει τον ναό).

Επ' αυτοφώρω

Η λέξη **φώρ** (=κλέπτω) έχει χαθεί. Υπάρχει όμως η έκφραση «**επ'αυτοφώρω**». Επίσης όσο κι αν σήμερα δεν μιλούμε για τους **λώπους** (= ρούχα), έχει διασωθεί ο **λωποδύτης**. Κι αν το ρήμα **αλέξω** (=προστατεύω, αποτρέπω, απομακρύνω) δεν λέγεται σήμερα, μας έχει αφήσει το **αλεξικέραυνο, το αλεξίσφαιρο το αλεξιβρόχιο, αλεξίπτωτο και κυρίως τον Αλέξανδρο**. Συμπεραίνουμε επομένως, ότι η ομηρική **αυδή** (φωνή) δεν χάθηκε γιατί υπάρχουν οι λέξεις **άνανδος, απνύδουσα** κλπ. Ούτε το **άστυ**, το οποίο αν και σήμερα λέγεται **πόλις**, μας το θυμίζουν λέξεις όπως **αστυνομικός, αστυφιλία, αστίατρος, αστικές συγκοινωνίες**, κλπ.

Ας δούμε όμως μερικά ακόμη παραδείγματα: Το βάρος στον Όμηρο λέγεται **άχθος** και η γη **άρουρα**. Ο Αχιλλεύς στην Ιλιάδα λέει στα παρακάλια της μητέρας του θέτιδος ότι αν δεν νικήσει τον Έκτορα θα είναι ένα **άχθος αρούρης**, Όσο κι αν νομίζουμε ότι αγνοούμε την σημασία

των λέξεων σήμερα έχουμε τις λέξεις **αχθοφόρος** (για το **άχθος**) ενώ τις λέξεις **αρουραίος, άροτρον** κ.λπ. (για την **άρουρα**). Αλλά και η άλλη ομηρική λέξη που δηλώνει την γη, **η χθών** εξακολουθεί να υπάρχει στην λέξη **υποχθόνιος**. Ο **νόστος**

στην Ομηρική γλώσσα είναι η **επιστροφή** και το **άλγος** είναι ο **πόνος**. Σήμερα χρησιμοποιούμε ευρέως τις λέξεις **νοστ-αλγία, αναλγητικά φάρμακα νευραλγία, κεφαλαλγία** κλπ. Ακόμη, **τέλος** είναι η δαπάνη, που διασώζεται στην λέξη **πολυ-τελής**. Κι αυτές δεν είναι οι μόνες λέξεις. Το **δείπνον** δεν λέγεται πια **« δόρπον »**. Υπάρχει όμως ακόμη το **επιδόρπιον**. Κι αν το επίρρημα **«θαμά»** [= συχνά] έχει σήμερα φύγει, άφησε κι αυτό τον απόγονό του. Την λέξη **«θαμών»**, που σημαίνει **«αυτός που συχνάζει κάπου»**.

Αναδίδω, αποδίδω...

Το **ους** (γεν. του ωτός) έγινε **«αυτί»**, η **ρίς** (γεν. της ρινός) έγινε **«μύτη»**, και η **γαστήρ** (γεν. της γαστρός) έγινε **«κοιλιά»**. Εν τούτοις είναι κοινές λέξεις σε όλους η **ρινίτιδα, η ωτίτιδα και η γαστρίτιδα ή η γαστρεντερίτιδα**.

Η πασίγνωστη **«ναύς»** έγινε **πλοίο**. Όμως ούτε κι αυτή η λέξη χάθηκε, διότι σήμερα την βρίσκουμε στα σύνθετα **ναυπηγός, ναυλώνω, ναυμαχία, ναυτολογώ, ναυτιλία ναύτης, ναυτικός, ναύσταθμος, ναύαρχος, ναυαγός, ναυτοδικείο, ναυαγοσώ-**

στης, ναυτία, ναυτόπαις, κλπ.

Αλλά ας πάμε και σε πιο απλές λέξεις. Η **«χειρ»** (γεν. της χειρός) έγινε στην σημερινή δημοτική **«χέρι»**. Στην σύνθεση όμως έχει μείνει ο πρώτος τύπος: **χειραγωγός, χειροτονώ, χειροφιλή, χειραφετώ, χειρουργός, χειριστής, εγχειρίδιον, χειρονομία** κλπ. **Στις λέξεις που χάθηκε η κλίση, λοιπόν έχουμε τον παλιό τύπο να μας την θυμίζει**. Το ίδιο συμβαίνει και με την λέξη **«ο πατήρ»**, [γεν. του πατρός]. Στην σύνθεση έχουμε **πατρίδα, πατροπαράδοτος, πατροκτόνος, πατρικός** κλπ. Αλλά και στα ρήματα συμβαίνει το ίδιο. Μπορεί δηλαδή, να λέμε σήμερα **«δίνω»**, αλλά στην σύνθεση έχουμε **παραδίδω, αναδίδω, αποδίδω** κλπ. Κατά τον ίδιο τρόπο λέμε **«δείχνω»**, αλλά: **αναδεικνύω, επιδεικνύω, αποδεικνύω** κλπ. Το **«ρίχνω»**, στην σύνθεση τρέπεται σε **απορρίπτω, καταρρίπτω, επιρρίπτω** κλπ. Το **«λύνω»** γίνεται **επιλύω, διαλύω** κλπ. Ομοίως έχουμε **«στέλλω»**, αλλά **αποστέλλω, διαστέλλω** κλπ. **«κλείνω»**, αλλά: **αποκλείω, περικλείω** κλπ., **«κόβω»**, αλλά: **αποκόπτω, διακόπτω** κλπ. **Παρατηρούμε δηλαδή πάντα τον ομηρικό τύπο στην σύνθεση**.

Φαινή ιδέα

Το **«φώς»**, ο συννηρημένος τύπος, που χρησιμοποιούμε σήμερα, έχει διατηρήσει και τον Ομηρικό του τύπο **«φάος»**. Γιατί λέμε **φαινή ιδέα**, και όχι φωτεινή ιδέα. Ο **«γιός»** διατηρεί στην σύνθεσή του τον αρχαϊκό τύπο **«υιός»**. Έτσι έχουμε λέξεις όπως **«υιοθεσία, υιοθέτηση, υιοθετώ»** κλπ. Βέβαια όπως ο **«γιός»**, έτσι και η **«κόρη»** έχει αφήσει τον αρχαϊκό της τύπο **«θυγάτηρ»**, σε λέξεις όπως **«θυγατρικός»** κλπ.

Αν συνεχίσουμε ακόμα, η έρευνα αποκτά μεγαλύτερο ενδιαφέρον. **«Βρύχιος»** στην Αρχαία ελληνική σημαίνει βυθισμένος στο νερό και **«Βρύχια»** είναι τα βαθιά ύδατα.. Σήμερα λέμε απλώς **«υποβρύχιο»**. Ακόμη η λέξη **«αυλός»** σημαίνει τον σωλήνα και η λέξη **«πυρ»**, ως γνωστόν την φωτιά. Η λέξη **«πύρ-αυλός»** όμως, σήμερα συνδυάζεται και τα δύο. Την λέξη αυτή βε-

βαίως δεν θα μπορούσε να αποδώσει η κα-

Το ότι η γλώσσα μας βεβαίως, είναι μία και ενιαία το αποδείξαμε με πλήθος παραδειγμάτων. Το έχουν όμως δηλώσει και μεγάλοι διανοούμενοι, καθηγητές, πολιτικοί και νομπελίστες όπως ο Σεφέρης, ο Ελύτης κλπ. Αναφέρω μερικές από τις γνώμες τους